

Arrest

nr. 231 602 van 21 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 januari 2019 waaruit blijkt dat de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. ZWART en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren op 2 augustus 1991 in San Felix, gelegen in de staat Bolivar. Vanaf uw zeven jaar woonde u in Maturin, gelegen in de staat Monagas. U heeft informatica gestudeerd aan de universiteit in Maturin en behaalde in 2014 uw diploma. Hierna bent u begonnen werken in een fastfood restaurant in de stad.

U bent tegen de huidige regeringspartij in uw land. In maart 2014 heeft u deelgenomen aan studentenprotesten in Barcelona, gelegen in de staat Anzoátegui, waar uw vriendin L. (CGVS X en O.V. X) studeerde. Jullie protesteerden tegen de onveiligheid en de slechte politieke situatie in het land. De protesten werden uiteengeslagen door de politie en het leger.

In Venezuela werd u op straat regelmatig tegengehouden door politie en militairen die uw identiteitskaart controleerden, u ondervroegen en wilden weten of u aanhanger bent van het regime. Ze wilden u bang maken en intimideerden u omdat u geen partijkaart van de regering had. Ze lieten u evenwel steeds weer gaan. Ook werd u het slachtoffer van verschillende pogingen tot diefstal.

Op 29 november 2015 reisde u legaal naar de Dominicaanse Republiek omwille van de slechte economische situatie in uw land. U heeft er achtereenvolgens gewerkt in een discotheek, restaurant en een hotel. Uw vriendin vervoegde u op 16 augustus 2016. Daar jullie illegaal in de Dominicaanse Republiek verbleven, wilden jullie terugkeren naar Venezuela. U besprak het idee met uw ouders maar uw vader gaf u het advies niet terug te komen daar de economische en veiligheidssituatie in Venezuela nog was verslechterd. Op 24 oktober 2017 vlogen jullie naar Spanje, van waar jullie het vliegtuig namen naar België. Jullie kwamen hier nog dezelfde dag aan. Het plan was om een studentenvisum aan te vragen maar dat bleek te kostelijk. Op 31 januari 2018 dienden u en uw vriendin een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u de algemene onveiligheid daar. U verwijst verder naar de slechte economische situatie in uw land, het gebrek aan voedsel en medicatie. U wil een betere toekomst. U stelt dat u bij een terugkeer zal worden beschouwd als een landverrader omdat u uw land al drie jaar heeft verlaten en u de regering niet steunt. Uw vader werkt als supervisor voor Petróleos de Venezuela (PDVSA), de staatsoliemaatschappij van Venezuela, en u vreest dat het feit dat u Venezuela heeft verlaten, ook voor hem repercussies zal hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en een medisch certificaat dat u nodig heeft om te mogen rijden, een foto van uw universitair diploma informatica en een foto van een betoging in Barcelona waaraan u heeft deelgenomen maar waarop u niet te herkennen bent. Voorts legde u een foto neer van de werkbadge van uw vader en een foto van een werkmail van uw vader waarin de HRM van de PDVSA de werknemers verbiedt om naar de Verenigde Staten te reizen. Ten slotte legde u prints neer van twee tweets van journalist Jhorman C. aangaande woorden van de Dirección General de Contrainteligencia Militar (DGCIM) over vervolging van PDVSA werknemers die ontslag nemen en/of het land verlaten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw verklaring dat u bent gekant tegen de regering en dat u in maart 2014 een week lang heeft deelgenomen aan studentenprotesten in Barcelona, waarvan u een foto heeft neergelegd (CGVS, p.3-4 en p.8), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat u uw deelname als betoger aan deze protesten op geen enkel moment heeft ingeroepen als reden van uw vertrek uit Venezuela. U stelde dat u niets is overkomen tijdens de protesten, dat u niet werd gearresteerd en dat u nadien nooit meer heeft deelgenomen aan manifestaties omdat het behoorlijk gevaarlijk was (CGVS, p.8-9). Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat u naast uw deelname aan deze studentenmanifestaties geen andere politieke activiteiten had in uw land (CGVS, p.8). U stelde wel dat u zich nooit heeft geregistreerd bij de regeringspartij en dat u tijdens de verkiezingen tegen de regering stemde maar concreet gevraagd of er enige aanwijzing is dat u in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, antwoordde u negatief (CGVS, p.13). Uit niets blijkt dan ook dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela hierdoor problemen zou ondervinden.

U haalde verder aan dat u verschillende keren op straat werd tegengehouden door de politie en militairen (CGVS, p.8-9 en p.12-13). U stelde dat uw identiteitskaart werd gecheckt, dat er werd gevraagd tot welke partij u behoort, dat u bang werd gemaakt en onder druk werd gezet om de regering te steunen (CGVS, p.8-9 en p.12). Soms werd u kort staande gehouden, soms duurde het meer dan een uur maar u mocht telkens weer gaan (CGVS, p.13). U werd nooit meegenomen naar een politiekantoor (CGVS, p.13).

Volgens uw verklaringen hebben ze nooit fysiek geweld tegen u gebruikt maar zijn ze niet vriendelijk en zetten ze u mentaal onder druk (CGVS, p.9). Gevraagd of dat enkel met u gebeurde of met veel personen, repliceerde u dat dat vaak voorkomt in Venezuela en dat de meeste mensen daar dat meemaken (CGVS, p.12). De door u beschreven situatie van intimidatie is evenwel niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

U stelde verder dat uw vader die als supervisor voor de staatsoliemaatschappij van Venezuela werkt, alles moet doen wat de regering zegt, zoals stemmen ronselen en deelnemen aan pro-regeringsmanifestaties (CGVS, p.3 en p.15). U verklaarde dat hij zal worden gearresteerd als hij zijn ontslag geeft en/of het land verlaat en verwees hierbij naar de werkmail die hij ontving en de tweets van journalist J. C. (CGVS, p.3). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uw vader tot dusver nooit problemen heeft gehad op zijn werk en dat hij – voor zover u het weet – niet van plan is om Venezuela te verlaten (CGVS, p.13). Gevraagd wat de situatie van uw vader te maken heeft met uw vrees bij een terugkeer naar Venezuela, stelde u vaagweg dat u zijn achternaam draagt en dat dat niet onopgemerkt zal blijven bij een terugkeer (CGVS, p.3). Later tijdens het onderhoud gevraagd nog eens duidelijk uit te leggen waarom het feit dat uw vader voor de regering werkt, voor u een probleem zou kunnen zijn bij een terugkeer naar uw land, repliceerde u dat aangezien uw vader een werknemer is van de regering, uw vertrek voor jullie beiden repercussies zou kunnen hebben (CGVS, p.12). U concretiseerde dat men aan uw vader zou kunnen vragen waarom u bent vertrokken terwijl hij voor de regering werkt (CGVS, p.12). Uw verklaringen zijn evenwel louter hypothetisch en vaag. Overigens gevraagd of uw vader ooit persoonlijke problemen heeft gekend in Venezuela, antwoordde u eveneens negatief (CGVS, p.13). U heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat het werk van uw vader een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie inhoudt voor u bij een terugkeer naar uw land.

U verklaarde voorts Venezuela te hebben verlaten omwille van de algemene onveiligheid aldaar (CGVS, p.11-12 en p.14). U verwees hierbij naar de wijdverspreide criminaliteit (CGVS, p.9, p.12 en p.14). Gevraagd of u zelf criminele feiten heeft meegemaakt, antwoordde u verschillende malen slachtoffer te zijn geweest van al dan niet gewapende pogingen tot diefstal op straat door criminelen (CGVS, p.12). U stelde evenwel nooit effectief te zijn bestolen daar u nooit rondliep met kostbare zaken (CGVS, p.12). U kaderde dit voorval in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela (CGVS, p.9 en p.12). Uit niets blijkt dat u omwille van Conventie-gerelateerde redenen zou zijn gevisieerd.

U stelde ten slotte dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest ondervraagd en gearresteerd te worden omdat u in het buitenland heeft verbleven en te zullen worden beschouwd als een landverrader (CGVS, p.11 en p.13-14). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

U verwees tijdens het persoonlijk onderhoud naar de slechte economische situatie in Venezuela als één van de redenen van uw vertrek (CGVS, p.10-12 en p.14). Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U was in Venezuela steeds woonachtig bij uw ouders die eigenaar zijn van een woning in Maturin (CGVS, p.4). Uw vader werkt in Guasualito en heeft daar ook een woning (CGVS, p.4). U stelde dat u tot 2014 aan de universiteit heeft gestudeerd en dat u vervolgens tot een maand voor uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek in november 2015, in een fastfood restaurant in Maturin heeft gewerkt (CGVS, p.4-5). U stelde dat de mogelijkheid tot werk in Venezuela zeer beperkt is, dat veel bedrijven zijn moeten sluiten en dat als je voor de regering wilt werken, je een partijkaart moet hebben (CGVS, p.15). U vervolgde dat u daarom nooit iets heeft kunnen doen met uw diploma (CGVS, p.15). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat u – zoals hierboven aangegeven – in Venezuela bijna anderhalf jaar in de horeca heeft gewerkt en dat niets u belet bij een terugkeer opnieuw werk te zoeken in deze of een andere sector. Uw moeder is gepensioneerd en uw vader werkt als supervisor voor de PDVSA (CGVS, p.5). U stelde dat u uw ouders van hieruit financieel ondersteunt door hen wekelijks 20 à 30 euro op te sturen maar u veronderstelt dat uw halfbroers en halfzussen, van wie er verschillende in het buitenland wonen, uw ouders eveneens financieel bijstaan (CGVS, p.6-7 en p.15). Voorts dient erop gewezen te worden dat u een ticket naar de Dominicaanse Republiek kon betalen (CGVS, p.10-11). U stelde het ticket te hebben gekocht van het geld dat u verdiende in Venezuela en via een lening die uw moeder afsloot maar u verklaarde dat die lening ondertussen is afbetaald (CGVS, p.11). Het ticket naar Europa betaalde u met het geld dat u had verdiend tijdens uw tweearig verblijf in de Dominicaanse Republiek (CGVS, p.11). Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten dient er opgemerkt te worden dat deze niet van aard zijn de genomen beslissing te wijzigen.

Uw Venezolaans paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een medisch certificaat dat u nodig heeft om te mogen rijden, en de foto van uw universitair diploma informatica, bevatten enkel identiteitsgegevens en gegevens over uw studies die hier niet ter discussie staan. De foto van de werkbadge van de PDVSA van uw vader, bevestigt enkel dat uw vader werkzaam is voor voornoemd bedrijf, wat evenmin in twijfel wordt getrokken. Zoals hierboven aangegeven heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat het werk van uw vader een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie inhoudt voor u bij een terugkeer naar uw land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 november 2018 een schending aan van “*artikel 48/3 Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; Schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 en 13 EVRM; Schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; Schending van artikel 48/6 Vreemdelingenwet; Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel*”.

Verzoeker stelt dat uit alle rapporten blijkt dat de veiligheidssituatie in Venezuela penibel is. Hij wijst erop dat Venezuela in 2017 het op één na hoogste moordcijfer ter wereld had en stelt dat de situatie er niet meer veilig is nu er wetteloosheid heerst.

Verzoeker betoogt dat de ernst van de situatie in Venezuela, samengenomen met zijn profiel, met name een jonge man van 18 jaar, ervoor zorgen dat socio-economische overwegingen van toepassing zijn. Door te oordelen dat socio-economische overwegingen relevant kunnen zijn in asielzaken, maar door vervolgens vast te stellen dat de situatie *in casu* niet ernstig genoeg is, strijdt de beslissing volgens verzoeker met de elementen in het dossier. De situatie is immers buitengewoon ernstig.

Verzoeker wijst op zijn profiel: een jong Venezolaans student, die meerdere keren heeft deelgenomen aan studentenprotesten. Verzoeker meent dat het reeds op basis van deze feiten onmogelijk is om hem terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten. Hij verwijst naar de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (update), toegevoegd aan het administratief dossier.

Wat betreft de ernst van de situatie, haalt verzoeker een recent rapport van de Britse overheid aan, waarin er sprake is van ernstige voedseltekorten, een falende gezondheidszorg en extreem hoge moordcijfers. (“*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela*” van 16 juli 2018).

Verder verwijst verzoeker naar een rapport van OHCHR van juni 2018, waarin de instorting van de gezondheidszorg wordt aangehaald (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten “*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018). Verzoeker merkt op dat ook het gezaghebbende medisch-wetenschappelijke tijdschrift ‘The Lancet’ spreekt van de instorting van de gezondheidszorg in Venezuela (The Lancet “*The collapse of the Venezuelan health system*” van 7 april 2018), wat ook in de COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (update) wordt bevestigd.

Verzoeker geeft aan dat de hierboven geciteerde rapporten eveneens spreken over ernstige voedseltekorten. Hij haalt aan dat de scholingsgraad achteruit gaat (COI Focus “*Venezuela: Situation sécuritaire*” van 20 april 2018 (update), p. 14).

Verzoeker haalt verder het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken aan (Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be) en stelt dat ook in de pers gewag wordt gemaakt van de ineensinstorting van het land (Knack “*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*” van 29 augustus 2018).

Hij wijst erop dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport van OHCHR (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, p. 5). Verzoeker stelt dat UNHCR in maart 2018 heeft meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (UNHCR "*Guidance note on the outflow of Venezuelans*" van maart 2018) en merkt op dat in de COI Focus gelijkaardige bemerkingen staan vermeld (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), p. 28-29). Ter vergelijking stelt hij dat in Argentinië in 2017 elke 20 minuten een Venezolaan een tijdelijke beschermingsstatus toegekend kreeg (COI Focus "*Venezuela: Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 (update), p. 31).

Verzoeker betoogt dat, als we de situatie van verzoeker in rekening brengen, men er onmogelijk toe kan besluiten dat hij naar Venezuela kan worden gestuurd zonder dat er sprake zou zijn van reëel risico op ernstige schade bestaande uit onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker benadrukt dat hij geen aanhanger is van het Venezolaanse regime. Hij voert aan dat hij in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en wijst erop dat het land kampt met hoge moordcijfers en dat ook het risico op kidnapping door georganiseerde misdaad aanzienlijk is (United States Department of State, "*Venezuela 2018 Crime & Safety Report*", gepubliceerd op 4 februari 2018).

In hoofdorde wordt gevraagd om verzoeker "een vorm van internationale bescherming te geven zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet". In ondergeschikte orde wordt gevraagd de "vernietiging te bevelen van de beslissing van het CGVS opdat er een onderzoek zou gebeuren van de asielaanvraag van verzoeker".

2.2. Stukken

Naast de aanvullende nota van 22 januari 2019, met de COI Focus « *Venezuela : Le retour des ressortissants vénézuéliens* », van 10 januari 2019, wordt de aanvullende nota van 6 november 2019 neergelegd met volgende stukken :

- « - COI Focus Venezuela : situation socio-économique
- Venezuela. Situational update and 2019 outlook
- Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo
- Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout
- 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis
- AI-Venezuela 2017-2018
- The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela
- Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts
- Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen
- The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela
- Venezuelans turn to food production amid crisis
- Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela".

Verder wordt in de nota verwezen naar de URL's van volgende rapporten :

IACHR, "*Situation of Human Rights in Venezuela: Democratie Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report*" van december 2017, p. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op "<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf>" of op "<https://reliefweb.int/>"; OHCHR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018, beschikbaar op "https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf" of op "<https://reliefweb.int/>"; de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, beschikbaar op "https://www.eg-vs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf" of op "<https://www.cgvs.be/nl/>"; de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, beschikbaar op "https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf" of op "<https://www.cavs.be/nl/>"; en OHCHR : "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019, beschikbaar op "https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx" of op "<https://www.ochcr.org/>". Ook wordt verwezen naar de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omwille van de problematische algemene onveiligheidssituatie, de slechte economische situatie en het gebrek aan voedsel en medicatie, en omdat hij beschouwd zal worden als landverrader gezien hij zijn land al drie jaar heeft verlaten en de regering niet steunt.

2.4.2. De Raad stelt vast dat de door verzoeker aangehaalde feiten - de algemene onveiligheidssituatie, de economische situatie en zijn angst om als landverrader te worden beschouwd - geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.4.3. Verzoeker stelde voorts verschillende malen slachtoffer te zijn geweest van al dan niet gewapende pogingen tot diefstal op straat door criminelen, maar dat hij nooit effectief bestolen is omdat hij nooit rondliep met kostbare zaken (notities, p. 12). Verzoeker kaderde deze voorvallen echter in de algemene onveiligheidssituatie in Venezuela (notities, p. 9 en p. 12). Uit niets blijkt dat hij omwille van één van de vijf vervolgingsgronden vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zou zijn gevisieerd.

2.4.4. Verzoeker stelde dat hij verschillende keren op straat werd tegengehouden door de politie en militairen, dat zijn identiteitskaart werd gecheckt, dat er werd gevraagd tot welke partij hij behoort en dat hij bang werd gemaakt en onder druk werd gezet om de regering te steunen (notities van het persoonlijk onderhoud van 24 september 2018 (hierna: notities), p. 8-9, p. 12-13). Verzoeker gaf aan dat hij soms korter, soms langer staande werd gehouden, maar dat hij telkens weer mocht gaan (notities, p. 13). Hij voegde eraan toe dat hij nooit werd meegenomen naar een politiekantoor (notities, p. 13). Verzoeker stelde verder dat de politie nooit fysiek geweld tegen hem gebruikte maar dat ze niet vriendelijk waren en verzoeker mentaal onder druk zetten (notities, p. 9). Verzoeker verklaarde nog dat dit vaak voorkomt in Venezuela en dat de meeste mensen daar dat meemaken (notities, p. 12). De door verzoeker beschreven situatie van intimidatie kadert aldus evenzeer in de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. Bovendien zijn de door verzoeker aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

2.4.5. Wat betreft verzoekers deelname aan studentenmanifestaties in Barcelona in maart 2014 (notities, p. 3-4, p. 8), dient opgemerkt dat verzoeker deze deelname op geen enkel moment heeft ingeroepen als reden van vertrek uit Venezuela. Bovendien stelde hij dat hem niets is overkomen tijdens de protesten en dat hij nadien nooit meer heeft deelgenomen aan manifestaties (CGVS, p. 8).

Verzoeker gaf overigens aan dat hij naast zijn deelname aan deze studentenmanifestaties geen andere politieke activiteiten had in Venezuela en dat hij bij geen enkele oppositiepartij geregistreerd is (notities, p. 8). Hij stelde wel dat hij zich nooit heeft geregistreerd bij de regeringspartij en dat hij tijdens de verkiezingen tegen de regering stemde (notities, p. 13). Concreet gevraagd of er enige aanwijzing is dat hij in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten, antwoordde hij negatief (notities, p. 13). Aldus kan niet blijken dat hij door zijn deelname aan studentenprotesten 6 jaar geleden in 2014 problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Venezuela.

2.4.6. Verder verklaarde verzoeker dat zijn vader, die als supervisor voor de staatsoliemaatschappij van Venezuela werkt, alles moet doen wat de regering zegt, zoals stemmen ronselen en deelnemen aan pro-regeringsmanifestaties (notities, p. 3, p. 15). Verzoeker stelde dat er mee wordt *“gedreigd dat als hij stopt met werken of het land verlaat, ze hem in hechtenis zouden nemen. Hij moet alles doen wat de regering zegt”* en verwees hierbij naar de werkmail die hij ontving en de tweets van journalist J. C. (notities, p. 3). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat verzoeker verklaarde dat zijn vader nog nooit problemen gekend heeft in Venezuela, noch op zijn werk en evenmin van plan is om Venezuela te verlaten (*“Heeft uw vader ooit persoonlijke problemen gekend in Venezuela?”*, *“Neen, voor zover ik het weet niet.”*, *“Heeft uw vader ooit problemen gekend op zijn werk?”*, *“Neen”*, *“Willen uw ouders ook vertrekken uit Venezuela?”*, *“Ik denk niet dat ze willen vertrekken. Ze wonen al hun hele leven daar en naar een ander land vertrekken en ergens opnieuw beginnen, dat zou voor hen heel moeilijk zijn.”*, notities, p. 13).

Verder gevraagd wat de situatie van verzoekers vader te maken heeft met verzoekers vrees bij een terugkeer naar Venezuela, antwoordde verzoeker vaagweg *“Hij is een ambtenaar van het grootste petroleumbedrijf van Venezuela. Ik draag zijn achternaam. Het zal niet onopgemerkt blijven als ik terugkeer”* (notities, p. 3). Later tijdens het onderhoud gevraagd nog eens duidelijk uit te leggen waarom het feit dat verzoekers vader voor de regering werkt, voor verzoeker een probleem zou kunnen zijn ingeval van terugkeer naar Venezuela, antwoordde verzoeker *“De veiligheid zou niet veranderen, daar zou mijn vader niets aan veranderen, maar aangezien hij een werknemer van de regering is, zou het voor ons beiden repercussies kunnen hebben. De president, de dictatuur van de regering is de eigenaar van die bedrijven. Als hij in een restaurant zou werken, zou hij niet afhankelijk zijn van de regering. Ze zouden aan mijn vader kunnen vragen van: “waarom is uw zoon vertrokken, terwijl u de regering steunt?”* (notities, p. 12). Verzoeker weet aldus geenszins concreet aannemelijk te maken dat het feit dat zijn vader voor de regering werkt problemen met zich zou kunnen meebrengen voor verzoeker. Verzoeker blijft bij losse beweringen.

2.4.7. Waar verzoeker erop wijst dat bijzonder veel Venezolanen het land ontvluchten en verwijst naar het rapport van OHCHR (Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, p. 5), merkt de Raad op dat UNHCR volgens dit rapport stelt dat *“while not all Venezuelans leaving the country do so for reasons that could qualify them as refugees, “a significant number are indeed in need of international protection”*. Het loutere feit dat verzoeker Venezuela verlaten heeft, geeft aldus geen aanleiding tot de toekenning van internationale bescherming.

Wat betreft verzoekers vrees om bij de terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn verblijf in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota van 6 november 2019 (COI Focus *“Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens”* van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit alle toegevoegde landeninformatie blijkt dat honderdduizenden Venezolanen naar het buitenland (al dan niet voor korte tijd) vertrokken. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen (in zoverre dit al bekend zou zijn), hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, of die in het

verleden om hun oppositie bekend waren, of waarvan vermoed wordt dat hun politieke de opvattingen de Venezolaanse regering kan ondermijnen. Uit de beoordeling van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor de komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stonden, wel integendeel.

Zo werd verzoeker nooit gearresteerd door de Venezolaanse autoriteiten en had hij in Venezuela, naast zijn deelname aan enkele studentenmanifestaties waarbij hij nooit problemen heeft gekend, geen politieke activiteiten (zie *supra*). Verzoeker gaf voorts aan niet te denken dat hij op heden in het vizier van de Venezolaanse autoriteiten zou zijn gekomen (notities, p. 13). Verzoeker heeft Venezuela met eigen paspoort op legale wijze kunnen verlaten. Aldus kan de Raad niet inzien waarom verzoeker ingeval van terugkeer naar Venezuela gevisieerd zal worden door de autoriteiten.

2.4.8. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, *sub b*, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, *sub c*, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (*Ibid.*, § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “*M’Bodj t. Belgische Staat*”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In punt 36 vervolgt het Hof: *“Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*.

2.5.2. Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat niet wordt ontkend noch betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geheel geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

2.5.2.1. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, wijst de raad op de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112). In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

2.5.2.2. Verzoeker haalt meerdere algemene rapporten en artikelen aan: *United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela* van 16 juli 2018; *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018; The Lancet *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018; COI Focus *“Venezuela: Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 (update); *“Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe”* van 29 augustus 2018, die de socio-economische ernst van Venezuela moet aantonen.

2.5.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoeker woonde in Venezuela bij zijn ouders, die eigenaar waren van een woning in Maturin (notities, p. 4). Zijn vader werkt een overheidsbedrijf in Guasdalito, waar hij eveneens een woning heeft (notities, p. 4). Zijn moeder ontvangt een pensioen (notities, p. 6). Bovendien stelde verzoeker dat hij tot maart 2014 informatica aan de universiteit studeerde en dat hij vervolgens tot een maand voor zijn vertrek naar de Dominicaanse Republiek in november 2015, in een fastfood restaurant in Maturin werkte (notities, p. 4-5). Gevraagd waarom verzoeker ingeval van terugkeer geen werk zou vinden in Venezuela, antwoordde verzoeker *“De economie is zo erg veranderd dat veel bedrijven zijn moeten sluiten. De mogelijkheid tot werk is er zeer klein. Als je voor de regering wil werken, moet je behoren tot een groep van de regering. Daarom heb ik nooit iets kunnen doen met mijn diploma, omdat je moet behoren tot een groep van de regering.”* (notities, p. 15). Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker in Venezuela bijna anderhalf jaar in de horeca heeft gewerkt en dat niets hem belet bij een terugkeer opnieuw werk te zoeken in deze of een andere sector, te meer gezien zijn opleidingsniveau. De Raad stelt vast dat verzoeker in België evenmin werkzaam is in de sector van zijn diploma (notities, p. 15). Voorts kan dient opgemerkt dat verzoeker een ticket naar de Dominicaanse Republiek kon betalen en dat de lening die zijn moeder afsloot om een deel van het ticket te betalen ondertussen is afbetaald (notities, p. 10-11). Er zijn dus geen redenen om *in casu* aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela niet zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift wordt aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen met concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling vreest.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier (COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 6 maart 2018) of door verzoekende partijen neergelegd (onder meer OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018), wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

Wat het reisadvies betreft van de FOD Buitenlandse Zaken kan worden opgemerkt dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op toeristen die de Venezolaanse nationaliteit niet bezitten of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn. Dit reisadvies kan aldus niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is dan ook irrelevant en geenszins te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen, gezien een reisadvies niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Verzoekende partij heeft geen medische problemen en hoe dan ook dient verzoeker zich wat dit betreft te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een "*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing*" van verzoekers. Verzoekende partij licht dit ook niet toe. Waar het verzoekschrift stelt dat Venezuela geen land is om een jonge student naar terug te sturen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen student is maar werkte in de horeca.

2.5.3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare orde van het land ernstig verstoort en gevolgen kan hebben op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers.

2.6. Verzoeker toont niet aan dat de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt in het kader van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet voldoet aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonbaar.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK